

İssiz bozkırın alacakaranlığında kocaman görünen yıldızların altında ayın ışıkları gözkapağında oynaşyordu. Hayatın anlamı, mutluluk yaz gecelerinin serinliğinde bütün kaygılardan uzak, endişelerden azade olmaksızın, bu tam da kendini tarif eden bir andı, hiç bitmeyecek olan ve hiç bitmesini istemediği... Başını gökyüzüne çevirdi. Ay çıplaktı, yıldızlar çıplaktı. Ovanın sık, yeşil dallı selvilерinin, dikenli böğürtlen çalılarının arasından birer birer fırlayıp çıkan, göz açıp kapayıncaya kadar firari kaçaklar gibi sayısız sürüler oluşturan, bozkırın gri toprağını aydınlatıp hemen gökyüzü anasının kucağına kaçan ateş böcekleri çıplaktı. Başının üstündeki gökyüzü, ayağını bastığı toprak, çalılıkları yurt yuva tutmuş börtü böcek, sığ derelerde varaklayan kurbağalar, yelelerini rüzgâra verip rüzgârla yarışan vahşi atlar, kurt, kuş, aslan, kaplan... Doğadaki her şey, her şey çıplaktı. Sapa bir patikanın dik yokuşunu tırmanırken ayaklarını dalayan, kollarına sıvanan dikenli otlara dikkat bile etmemişti. Dik yokuşun başında bulunan yüksekçe bir kayanın başına çıkıp oturunca kollarındaki, bacaklarındaki otların dikenlerini ayıklamaya başladığında gülümsedi, dikenler de çıplaktı. Başının üzerindeki, uzansa parmaklarını dokunacak kadar yakınındaki yıldızlara aldırış etmeden gözünü ufka dikti. Ay aydınlığında uzak aralıklarla yanıp sönen ölgün ışıklara bakarken dalıp gitmişti. Deniz kenarında büyümüşü, gecenin geç vakitlerinde sahilden izlediği bu ışıklar gemici fenerlerinin ışıkları gibiydi. Gemiler görünmüyordu, sadece ışıklar... Gemiler giydirilmişti ve kendini gizliyordu, oysa ışıklar... Işıklar çıplaktı... Sahilin öte yakasında, dik bir yamaçtan inilen ıssız koylarda yüzerlerdi kız arkadaşlarıyla... İşte o sahildeydi, ışınlamıştı kendini. Yalnızdı, kimsecikler yoktu. Suyun aynasında seyretti kendini... Etek, bluz, ayakkabılar... Gökyüzüne baktı tekrar... Yıldızlar çıplaktı, ay çıplaktı, ay ışığı, gece çıplaktı. Doğa çıplaktı ve huzurluydu, çıplaklık huzurdu. Okuduğu güzel sanatlar fakültesinde nü resimlere modellik ederken kapılmıştı çıplaklığın büyüüne... İssiz koyda çıplak yüzmenin büyüleyici albenisini de o anlatmıştı kız arkadaşlarına...

Çıkardı üstündekileri birer birer... Etamin mayosunu, afili sutyenini fırlatıp attı. İpek bir halı gibi ayaklarının altında yayılan kumsal, köpüklü dalgalarıyla sahili döven masmavi deniz çıplaktı... Serin sulara bırakırken incecik bedenini kuş tüyü gibi hafif hissetti kendini... İmkânsız olduğunu bildiği halde kendisi doğaya aitti, o sokaklara, o bütün ayıplarını üstündeki örtülerle gizleyen o yalancı yaşama tutunan insanların arasına bir daha dönmeyecekti. Şimdi doğanın koynundaydı ve doğaya ait her şey gibi o da çıplaktı... Fırtınalı dalgaların köy irisi gemileri alabora edip denizin dibine gömdüğüne, kilometrelerce derinlikteki okyanus diplerinden gemilerin enkazının yerinin tespit edilip yeryüzüne çıkarıldığına tanık olmuştu da bir insanın ruhunu alabora eden fırtınalardan öylesine habersizdi. Ya da o geceye kadar habersizdi. Kıyıya yüzdü, avuçlarına aldığı dalgaların beyaz köpüklerini öptü “ geliyorum dedi, biraz da kumsal”...

Sırtüstü uzandı ipek bir halı gibi bedenini kuşatan incecik kumlara, sıcaktı kumsal, gece serinliğinin bedeninde uyandırdığı üşümeye iyi gelmişti. Yakınında, tepesinin üstünde göz alabildiğine uzaklarda parlayan, oynaşan, ışıklarını cömertçe yeryüzüyle paylaşan, sahilin hemen ötesinde denize yakamozlar resmeden yıldızlara baktı, ay ışığının iğnelediği gözünü kırparak imrenerek gökyüzüne baktı... Sakin ve süt gibi beyazdı gece, Sakin ve süt gibi gecenin içinde sahilin altın kumlarına bıraktığı bedeni imrenilecek kadar biçimli ve çekiciydi.

“Böylesine çekici bir bedeni tanrı Zeus görseydi kim tutardı onu, Olympos’un tepesinden atladığı gibi yanında olurdu, Afrodit kendisinden daha güzel olduğunu kabul eder, tanrıça Athena hasedinden çatlar savaşlar çıkarırdı”... Kendinden emin ve kendine taparcasına gülümsedi, kuşkusuz öyleydi.

“Savaş” dedi, “savaş... Savaş... Savaş...” Bu sözcüğü beyninden kovmalı, düşlerinin parçalanmasına izin vermemeliydi... Sahilin altın sarısı incecik kumları eşek arısının amansız iğneleri gibi batmaya, bacaklarından başlayan kaşıntı kalçalarına, göğsüne, boynuna, yüzüne, sırtına yayılmaya başladı. Etrafı ateşle çevrilmiş akrep çevikliğinde fırlayıp kendini rastgele dalgaların arasına attı. Ne müthiş bir baş ağrısı, bir bu eksikti... Tadı, tuzu kalmamıştı...”Savaş, savaş, savaş”... O beyninden kovmaya çalıştıkça, savaş sözcüğü beyninin bütün kıvrımlarına yayılıyordu. Şimdiye değin ruhsal bir depresyon yaşamamıştı, ruh sağlığı yerindeydi... Halüsinasyon mu görüyordu, gerçekten birileri kendini takip mi etmişti, bu sesler nereden geliyordu... Denizin serinliğini, rüzgârın esintisini hissediyor, uzaktaki ağaçların belli belirsiz silüetini, yıldızları, ay ışığını görüyordu, rüyada değildi, düş de görmüyordu. Eliyle yüzünü yokladı, kalçalarını, göğsünü... Gerçektir, kendisi, gerçektir... Ya bu sesler... Ya bu çıldırtıcı, delirtici sesler nereden geliyordu. Beyni konuşuyordu, ruhu konuşuyordu, bedeni konuşuyordu. Bir tek dili konuşmuyordu. Sessiz ve lal...

“Bedenin huzurlu dedi beyin, bensiz bir beden ne kadar çok yakıştı sana, içinde beni taşıyan kafan bedeninin bir parçasıdır, ben senin bir parçanım, sutyenini, mayonu çıkarıp attığın kolaylıkla hadi beni de çıkarıp atsana”...

“Karmakarışığım dedi ruhu, bensiz bir beden iskeletten ibaret olduğunu anlamaktan uzaksın, seni bir dal menekşenin yaprakları ya da alenen işlenen bir cinayetin suçlusu da yapabilirim, içinde ruh olmayan bir beden nasıl kendini bir güzellik timsali sayar ki... İçinde ruh olmayan biçimli bedenler dün Olympos’un göksel tanrılarının, bugün yeryüzüne inen para ve güç tanrılarının bir kullanımlık malzemeleridir... Bir kullanımlık “kaldır at türü” bir eşya, bir araç...

Yukarıdan aşağı usta bir marangozun kusursuz bıçağı ile ikiye ayırdı bedenle ruhu. Bir parçası bir yığın kemikten oluşan iskelet, bir parçası doğanın bütün canlılarından, cansızlarından, rüzgârından, kumundan denizinden, dağı ve taşından, kurt ve kuşundan parçalar taşıyan rengârenk zümrüt yeşili, ateş parçası bir ruh...

Elini iskelete uzattı ruh, birbirlerinin içinde, birbirlerine karşı bir beden bütünleşiverdi. Marangoz bıçağını bir kez daha sapladı bedene, kanadı beden, kan kaybetti güçsüz düştü... Elini kaldırdı iskelet “yeter” dedi, kimseye bir zararımız yok. Kükredi marangoz... “Ruhunu terk et, bıçağımın darbeleri amansızdır”. Ayağa kalktı ruh, kafatasının içinden ses verdi beyin, “savaşı bilmezdik savaşmayı da sizden öğrendik.”

Saldırdı marangoza beden... Bir boğuşma, bir boğuşma... Sahilde kan lekeleri kurumaya yüz tuttu, dalgalar denizin derinliklerine taşıdılar kanı, kızardı okyanuslar... Gökyüzünden çocuk ölüleri yağıyordu, yağmur damlaları gibi rastgele uzanıveriyordu toprağa çocuk bedenleri, uzak yıldızlar kanlı bir kaos çiziyordu ufuktan yeryüzüne...

“ Deliriyorum galiba dedi iskelet, bu bir kâbus. Savaş dedi ruh... Ancak direnenler, hayatı savaşın yıkıntılarında yeniden yaratabilir dedi beyin. Direniş, ruhun ve bedenin bütünleşmesiydi. Bedenin, ruhun ve beynin mükemmel uyumu...